

Paper d'estrelles

Maria Ardel de Lete

associació
**helena
jubany
i lorente**

2 DE DESEMBRE DE 2019 / OBRA GUANYADORA
DEL XII **PREMI HELENA JUBANY** DE NARRACIÓ CURTA
O RECURS DE CONTES PER A SER EXPLICATS

L'AUTORA

Maria Ardel de Lete (Barcelona, 1967) és llicenciada en Filologia Anglesa per la Universitat de Barcelona i Màster en Ensenyament de Català per a persones adultes. Treballa com a professora d'anglès a l'Institut Investigador Blanxart de Terrassa. També ha treballat com a professora d'anglès, català, castellà i alfabetització a centres d'adults.

Gran lectora de tot tipus de gèneres, des dels clàssics fins la ciència ficció, sempre ha compaginat la seva activitat professional amb l'escriptura de poesia i relats, on li agrada crear realitats diferents amb un punt de nostàlgia del passat.

Fa uns anys va abandonar la gran ciutat per la tranquil·la falda de Montserrat, on troba inspiració mirant la natura i escoltant Bach i Mozart. També li agrada estudiar llengües i les cultures antigues.

Ha estat finalista del Certamen de Relat Breu Amadeu Vives 2017 de Collbató, on ha guanyat també diversos premis locals de poesia als Jocs Florals. Té al cap la publicació de reculls de relats i potser alguna novel·la.

Paper d'estrelles

Maria Ardel de Lete

© **Associació Helena Jubany i Lorente**, 2019
<http://helena.jubany.cat/associacio>

Autora:
Maria Ardel de Lete

Il·lustració de portada:
Meri Martorell Mascaró

Disseny gràfic i compaginació:
Joan Jubany i Lorente

Correcció lingüística:
Joan Jubany i Itxart

Impressió:
Giromail

Paper d'estrelles és l'obra guanyadora de l'**XII Premi Helena Jubany** de narració curta o recull de contes per a ser explicats, que s'ha lliurat a Mataró el 2 de desembre de 2019, coincidint amb el 18è aniversari de la mort de l'Helena.

*Per a en Víctor Mata Sánchez,
alumne i mestre, que va marxar,
potser massa aviat, en un dia en què
bufava el vent de l'Oest.*

El millor de la vida, raonava jo aquella tarda d'hivern, és tenir una feina segura. Creieu-me si us dic que ho havia intentat de totes les maneres possibles. Havia estudiat una carrera seriosa i assenyada, Estudis Empresarials, i havia treballat en un banc, en una multinacional d'alimentació i en una empresa de telefonia com a responsable de màrqueting. Després de totes aquelles feines, i considerant que encara era jove i que una persona ha de seguir els seus somnis (o això deien els manuals d'autoajuda), m'havia deixat convèncer per prendre'm un any sabàtic a l'Índia amb un grup d'amics que havia conegut en un curs de meditació tibetana.

El viatge havia de ser la porta cap a una epifania espiritual, la solució d'una època especialment confusa en què em trobava insatisfeta per tot, una mena de *point of no return* que m'havia de donar llum i saviesa. Us puc assegurar que i tant que va ser un

punt de no retorn, aquell moment en el temps en què has arribat a una situació que impossibilita que tornis a la situació anterior.

I així em vaig trobar acabada d'arribar de l'Índia, sense feina, sense ni un cèntim, sense perspectives i amb la panxa més buida que els ioguis que havia conegut entre mantra i mantra. Però continuava sent optimista i finalment havia aconseguit una feina per als dies de les vacances de Nadal. Me n'anava a Londres com a guia d'una ruta literària, feina que no tenia res a veure amb els meus estudis i que m'havia aconseguit un antic col·lega del banc on havia treballat, que havia fet Filologia Anglesa i ara treballava en una d'aquestes empreses que entretenen el personal passejant-lo per la Barcelona de Ruiz Zafón o de Vázquez Montalbán.

Em feia una mandra que no us ho podeu imaginar. Ni tan no sols m'agradava llegir. Diria que no havia llegit cap novel·la a ma vida... Però lloguer obliga i no volia fallar al meu amic, que a més ja m'havia confessat que m'havien donat la feina perquè parlava anglès i perquè, francament, ningú no volia treballar durant les vacances de Nadal. I aquí em trobava, a punt d'agafar un vol cap a Londres per guiar un grup de "rarets" en una ruta literària de Mary Poppins, que dic jo que ja en són ganes. Un llibre per a criatures, escrit per una dona, Pamela Travers,

amb fama d'estrambòtica i en una ciutat que sempre havia trobat més aviat grisa i avorrida.

Pocs dies abans de marxar, havia vist dues pel·lícules sobre el llibre. Sí, em direu que el llibre és sempre més que una pel·lícula i no us equivoqueu. Però jo no llegeixo novel·les (ho recordeu?), em produeixen un ensopiment extrem i amb quatre notes que vaig prendre, més el document que m'havia passat l'empresa de les rutes, vaig pensar que ja tirava. Al cap i a la fi, era una ruta de només cinc parades. Hi havia més itineraris que feien altres guies, com ara el de Harry Potter (aquest el conec) i d'altres escriptors més clàssics com Dickens, Agatha Christie o Shakespeare. O sigui que fer Mary Poppins era una ganga, podria haver estat molt pitjor.

Un cop arribada a Londres i després de descansar una estona a l'hotel, vaig anar cap al punt on m'havia de trobar amb el grup assignat per la ruta. Tenia una llista amb els noms i poc més. Esperava trobar-me amb escolars, professors, alguna tieta despistada o potser una parella de senyores grans que devien haver llegit Mary Poppins quan eren joves. El *meeting point* era *The Conservatory*, un saló de te al centre, elegant i clàssic, certament ben triat per a la ruta en qüestió. Vaig entrar al saló, vaig mirar al meu voltant i de seguida vaig localitzar el grup.

Tal com em pensava, hi havia un grup petit de senyores de mitjana edat, dues noies joves que després vaig saber que eren professores, i dues famílies: un matrimoni amb un fill d'uns 16 anys i una altra parella amb tres nenes més petites. Ai Déu!, que les nenes no m'espatllin la tarda, vaig pregar fervorosament. De la resta, ja podia encarregar-me'n jo... El matrimoni semblava agradable; l'adolescent, educat; les senyores, inofensives; i les professores tampoc no presentaven un perfil problemàtic. Endavant doncs, vaig pensar. Un parell d'hores de passeig per Londres i cap a casa amb unes quantes quantes lliures a la butxaca mentre trobo una altra feina més interessant.

“Benvinguts”, vaig saludar al grup. “Em dic Maia, sóc la vostra guia en la ruta d'aquesta tarda. Espero que us agradi i anem per feina”. Tot sortint del saló de te, vaig notar la presència de l'adolescent al meu costat. Em mirava de reüll i, quan vaig mirar-lo obertament, em preguntà: “Maia, et dius? Com la quarta Plèiade o la deessa?”. “Com dius?”. No tenia idea de què parlava. “Uuum no ho sé noi, crec que és un nom basc, no en sé més, i que està relacionat amb la fertilitat. Una cosa així. Suposo que els meus pares es creien molt originals”, vaig riure. El vaig mirar, però ell no reia pas. Em mirava amb aquella mirada freda dels adolescents que esgarrifa. Déu meu, vaig pregar, que no sigui un cervellet d'aquests, per la teva gràcia t'ho demano.

Val a dir que no sóc religiosa, jo, però davant la desesperació de la falta de feina, factures per pagar i feines mal pagades i en-sopides, et tornes tan espiritual que ni us ho podeu imaginar.

El xaval continuava mirant-me amb aquell posat tranquil. “Bé noi, i tu com et dius?”. “Víctor”, contestà. “Molt bé, Víctor, doncs no em toquis allò que no em sona”, vaig pensar. “Molt bé Víctor, doncs espero que t’agradi la ruta”, em vaig sentir dir.

Primera parada: La casa de Pamela Travers.

L'autora en qüestió va viure 17 anys a Chelsea, al número 50 d'Smith Street, un d'aquests barris molt *posh* de Londres, amb cases victorianes de dues o tres plantes i façanes vermelloses. Després d'assegurar-me que tenia tot el grup amb mi, vaig aturar-me davant una d'aquestes Blue Plaques que l'ajuntament de la ciutat posa a les cases on han nascut escriptors o músics. La placa té escrit el nom de l'autora, dates de naixement i defunció

i l'obra més representativa, en aquest cas *Mary Poppins*. Després de llegir-la junts, vam entrar a la casa i ràpidament vam veure les habitacions més generals, per aturar-nos a l'estudi. "Aquí escrivia l'autora", vaig anunciar, per si no era evident. "I ja podem marxar, no hi ha res més rellevant per comentar".

"Podem comentar també la relació entre aquesta casa i la casa dels Banks", vaig sentir la veu d'en Víctor entre la resta de veus del grup. "Com dius?", vaig preguntar, dos segons abans de penedir-me'n. "Doncs resulta que Travers es va inspirar en la seva pròpia casa per descriure on vivien els Banks: la façana on arriben les *nannies* per a les entrevistes, el saló, els dormitoris dels quatre nens...". "Quatre? Voldràs dir dos, un nen i una nena, Michael i Jane". "No, quatre, els que tu dius i els bessons". "Bessons?".

A aquestes alçades començava a pensar que potser haver llegit el llibre no hauria estat mala idea, després de tot. En Víctor semblava donar-me mil voltes i m'estava posant una mica en ridícul. "Vine, t'ho ensenyaré", va dir, tot guiant-me un altre cop cap als dormitoris del pis de dalt.

"Michael i Jane tenen dos germans més petits, bessons, encara uns nadons de bressol, Barbara i John. En una etapa prelin-

güística, els nadons parlen amb els animals i també entenen tot allò que diuen, com també pot fer Mary Poppins, l'única adulta que no ho ha oblidat. Tot just quan fan l'any, perden aquesta capacitat, tal com hem fet tots els adults.”, m'explicava mentre entràvem al dormitori dels nens.

Tot entrant, vaig veure uns bressols que juraria que feia un moment, quan hi havia entrat amb el grup, no hi eren. Vaig sentir unes rialles, però no veia cap infant. Vaig mirar en Víctor i, per la cara que feia, vaig entendre que també sentia les rialles, però no semblava gens sorprès, i encara menys espantat. Em mirà i somrigué. “Són ells”, va dir, “són els bessons. Parlen amb la graula”. “Amb la graula.”, vaig dir. Ja ni m'atrevia a preguntar. “Ja t'he explicat que la Bàrbara i en John parlen i entenen els animals. Parlaven cada matí amb una graula fins que ja no la van entendre i la graula va migrar amb el cor trencat perquè els seus amics ja s'havien fet grans”.

De sobte vam sentir uns cops a la finestra. Una graula negra com el carbó era fora, fent copets amb el bec. Va entrar per un extrem obert de la finestra i, fent saltirons amb les potetes, feia voltes als bressols, piulant feliç. “Què fa?”, vaig xiuxiuejar a en Víctor, més morta que viva. “Està parlant amb els nens”, em va contestar. “Entens què diu?”, li vaig preguntar. “Ui no,

ja m'agradaria", va dir, "cap adult no pot parlar amb els animals, ja t'ho he explicat", em va repetir pacientment. "Només la Mary pot fer-ho. Anem, el grup ens espera". Vam sortir del dormitori. Jo caminava com si fos dins d'un somni i vam entrar a l'estudi de la Pamela. El grup semblava estar exactament tal com l'havia deixat: les senyores inspeccionant els quadres i llibres, les professores concentrades en la taula d'escriptura de la Pamela i les famílies xerrant entre elles. Vam sortir al carrer, cap a la segona parada. Jo no tenia gaire clar què havia passat al número 50 d'Smith Street. O era el número 17 de Cherry Tree Lane on vivien els Banks? Ja no podia estar segura de res.

Tot seguit ens vam dirigir a la segona parada, Regent's Park.

Regent's Park és un dels parcs més grans de Londres i un dels llocs on Pamela Travers anava sovint a passejar. En un dels bancs hi ha una inscripció dedicada a l'autora. La ruta contemplava anar en un dels seus jardins més famosos, Primrose Hill,

passar pel banc on hi havia la placa i sortir per l'altra banda del parc.

Anàvem en grupets, jo enraonava amb les dues professores, que m'explicaven coses sobre la vida de Travers. Es veu que va ser una dona poc estimada i no gaire feliç. Em va sobtar que algú pogués escriure un llibre per a nens sense conèixer la felicitat, però ben poc en sabia, jo, aleshores de Mary Poppins.

Després de caminar durant uns 10 minuts, vam passar per l'entrada del Zoo de Londres, un dels més antics del món. Just quan arribàvem a la porta, va bufar un vent fort que va eclipsar el sol. De sobte, gairebé es va fer fosc i es girà fred, molt de fred. Els núvols eren tan espessos que no deixaven passar ni un raig de sol. Al cap d'un instant tenia en Víctor al meu costat i em va xiuxiuejar: "Entrem. Avui és el dia". "Quin dia?", li vaig preguntar. "És l'aniversari de Mary Poppins i aquesta nit hi ha lluna plena". I vulgues no vulgues, va arrossegar el grup cap a la porta i vam entrar. Ningú no ens va barrar el pas, senzillament perquè no hi havia ningú. Així que, gairebé a les fosques i morts de fred, vam entrar.

En Víctor liderava la marxa i la resta el seguíem. De sobte vaig mirar enlaire i vaig veure la lluna, efectivament plena com

havia dit en Víctor, blanca i immensa en el cel londinenc. “Mira!”, vaig agafar en Víctor per la màniga i amb un fil de veu vaig exclamar: “És de nit, i hi ha lluna plena!”. “És clar que sí. És l’aniversari de la Mary, ja t’ho he dit abans”, em contestà com si fos la cosa més lògica del món.

Vam continuar una estona i de sobte ens vam encreuar amb alguna cosa que semblava un os gris, que caminava tranquil·lament com si no tingués res més a fer que passejar-se pel zoo fora del seu habitat. En el moment que ens sobrepassà, em va semblar veure que ens saludava amb el cap, i seguia la seva marxa. Més enllà, dues girafes remugaven fulles d’un gran desmai, a dues passes d’on érem, i uns metres més enllà, dos lleons s’estiraven a l’herba mentre una lleona jugava amb els seus cadells, sense parar ni una mica d’atenció en el nostre grup.

Al cap de cinc minuts, vam passar per una fossa i aquí sí que em vaig haver de fregar els ulls, perquè en comptes de veure cocodrils, ossos polars o hipopòtams, hi havia un grup petit de persones vestides amb granotes de feina del zoo que seien i xerraven relaxadament. A les baranes que envoltaven la fossa, un grup de micos els contemplava i assenyalava amb gran excitació. Fins i tot vaig veure com un dels micos els tirava unes coses que semblaven fruits secs.

Finalment vam arribar en un recinte on hi havia una gran serp i, asseguts al seu voltant, tot d'animals escoltant alguna cosa que deia i que semblaven entendre a la perfecció. Per a mi, eren només com xiulades, però el grup d'animals assentia amb gravetat a les seves paraules. En un moment donat, la gran serp va moure's de manera sinuosa i va deixar anar la seva pell, que sortí sencera i quedà estesa a terra. En Víctor em va agafar pel braç i digué: “És la cosina de la Mary, li farà un cinturó amb la seva pròpia pell, com a regal d'aniversari”.

En aquell moment, la serp es va adonar de la nostra presència i es va quedar molt quieta mirant-nos. Vaig veure que en realitat mirava en Víctor i s'encreuaven una mirada de total entesa. En Víctor va continuar la marxa, ens conduïa cap a la sortida. En deixar enrere la reixa que separava el zoo de la resta del parc, va semblar que el vent bufava de nou, els núvols s'apartaven i el sol tornava a lluir. De la lluna plena no n'hi havia cap rastre. La nit s'havia tornat dia, un guarda que abans no hi era ens va saludar i vam sortir al sol.

Vaig mirar cap al grup, però ningú, a excepció de mi, no semblava haver notat res estrany. Les professores comentaven diferents aspectes dels animals que havien vist, i els pares i les nenes deien com era de gran el zoo i com havia estat d'en-

certat haver-hi entrat. Vaig mirar en Víctor però no vaig gosar preguntar-li res. Si volíem arribar al final de la ruta a l'hora prevista, ens havíem d'afanyar i vam córrer fins la propera estació de metro. La propera parada de la ruta eren els grans magatzems Harrods, on parariem a fer una mica de *shopping*.

Harrods és a prop dels Kensington Gardens, on havíem d'anar després. Ignoro per què era una parada de la ruta, potser Travers hi feia la compra, o potser simplement, i tenint en compte que era Nadal, la ruta contemplava la possibilitat d'adquirir alguns regals per endur-se a casa. El cas és que hi vam entrar a fer una mirada. Els grans magatzems eren il·luminats per tot arreu, i un gran arbre de Nadal presidia el *hall*, on havien instal·lat la secció de joguines. Nines de totes les mides i figures es trobaven estratègicament distribuïdes, amb una preciosa Reina de les Fades al capdavant. Desenes d'avions movien els motors i hi havia cordes per saltar, baldufes i trencaclosques per als més petits. Vaig girar-me cap al grup i els vaig dir que

tenien uns quants minuts per a fer les compres, i després em vaig dirigir cap a la cafeteria. En Víctor m'aturà: "On vas?". "On vaig? On creus que vaig? A prendre un cafè o, amb sort, una cosa més forta. Ho necessito". "No marxis de la secció de joguines", em va aconsellar, "aviat vindrà algú molt especial a comprar". "Qui vindrà?", vaig preguntar a contracor. De sobte, en Víctor va mirar per damunt de la meva espatlla, i en els seus ulls vaig veure una cosa que només puc descriure com centelleigs de color blau. Vaig girar-me per mirar en la mateixa direcció i vaig veure una criatura, una nena petita, vestida com amb un esquinçall blau, com amb un tros de cel. "És aquí", va murmurar en Víctor. "És ella". "Qui és ella?", vaig preguntar, desesperada. Aleshores em va mirar, "Tu hauries de saber-ho. És diu com tu. És la Maia, que baixa a comprar regals per a les seves germanes".

La noia es va apropar a nosaltres, que aparentment érem els únics que havíem advertit la seva presència. Amb una veu musical, es dirigí a en Víctor. "Has vist la Mary?". "No," respongué ell, "acabem d'arribar". "Vaig a buscar-la", digué ella. I va marxar fent saltirons, feliç. Es podria dir que mai no havia vist una criatura més feliç sobre la Terra. "No té fred, vestida així?", és l'única i estúpida cosa que se'm va acudir preguntar. "És clar que no. És una estrella", contestà en Víctor. Durant

una llarga estona la vam veure saltant aquí i allà, i cada vegada portava més regals al damunt: un llibre de dibuixos, una baldufa musical, una corda de saltar, un cèrcol vermell i blau i uns aneguets de goma. Durant una altra estona la vam perdre de vista i finalment la vam veure allunyant-se cap a la sortida dels magatzems. Portava els objectes embolicats amb paper de regal i una cosa més: uns guants de pell, bonics i delicats, però potser massa grans per a les seves manetes. “Mira! Ja s’ha trobat amb la Mary”, digué en Víctor. “I ella li ha regalat els guants”, afegí. Vam seguir-la amb la vista durant una estona, fins que només podíem veure els centelleigs blaus en la distància. Fins i tot juraria que vam veure llumetes blaves elevar-se de terra fins que es van perdre cel amunt.

En aquell moment arribava la resta del grup, també amb paquets, xerrant excitadament. Havien passat una estona agradable comprant. Vaig intentar oblidar, si més no per una estona, allò que acabava de veure, els vaig reagrupar i vam sortir de Harrods. Propera parada: Kensington Gardens.hkdf

Kensington Gardens és un parc reial de Londres; abans, els jardins privats del Palau de Kensington. Es veu que Travers acostumava a escriure a l'aire lliure en aquest parc. És per això que una de les parades és per prendre el te, costum tan anglès, en una petita glorieta dels seus jardins.

En arribar, vam veure que hi havia una gran taula parada per al berenar, tal com havia reservat l'empresa de rutes. Vaig explicar al grup que ens aturàriem uns 30 minuts, berenaríem i continuàriem la ruta. Hi havia un pastís de xocolata, un altre de formatge, sandvitxos petits de cogombre i més pastes. Per beure, te, cafè, i aigua. Vam seure.

Estava esgotada. Necessitava ni que fos cinc minuts per posar ordre als meus pensaments i extreure alguna conclusió lògica dels esdeveniments.

Començava a pensar que potser hi havia alguna cosa que se m'escapava enmig de totes aquelles històries que estava vivint. Potser, en comptes de sorprendre'm, havia de buscar allò que no era tan evident, que estava amagat. Vaig deixar el grup berenant i vaig fer un tomb pels jardins. Al fons d'un dels prats vaig veure un home pintant a terra i m'hi vaig acostar. Pintava paisatges, natures mortes i retrats. Fixant-m'hi una mica més,

vaig veure que el material que utilitzava eren guixos de colors. “Són molt bonics”, li vaig dir admirativament. “M’alegro que li agradin, *miss*”, em va contestar. “Estic en ratxa, fa més de dues hores que pinto i encara no ha plogut”. “És clar, què fa quan plou? No se li esborren les pintures?”. “I tant si se m’esborren”, va contestar. “I no és cap broma quan ets a dins d’una d’elles i no en pots sortir perquè el dibuix ja no existeix. Has de ser molt ràpid, o et perdries per sempre... Recordo una vegada amb la Mary, que gairebé ens passa. Estàvem menjant pastissos de melmelada de maduixa, ja sap, els seus preferits, per berenar, quan va començar a ploure i...”. De sobte es va interrompre. “Però tant és. Fa molt de temps d’això i a vostè segurament no l’interessa gens”. “Sí m’interessa”, vaig dir. “Parla de la Mary Poppins, oi?”. A aquelles alçades ja no em semblava ni tan sols possible que parlés d’una altra Mary. Tot, absolutament tot aquell dia semblava connectat amb ella, a un nivell que poc podia imaginar-me. L’home em va mirar i sembla que es va decidir. “Vingui, li ho ensenyaré”. Em va portar per un camí que es perdia en un petit bosc, on al fons vaig veure uns cavallets d’atracció de fira i, al seu costat, una taula petita parada per a dos. “Aquest és l’últim lloc on vaig estar amb la Mary. Vaig pintar el paisatge perquè esdevingués màgic. Quin dia més preciós vam passar tots dos junts! El te bullia dins la tetera, els pastissos de melmelada de maduixa s’amuntegaven a taula...

Vam menjar i beure, i després vam sortir a fer un tomb amb els cavallets. Fins a Yarmouth vam arribar! Oh sí, *miss*, ja hi pot comptar que va ser el millor dia de la meua vida.”

Vaig deixar l’home perdut en els seus records i vaig tornar amb el grup pel mateix caminet per on me n’havia allunyat abans. Els vaig trobar encara asseguts, parlant i menjant. En Víctor semblava esperar-me. “On eres?”, em va preguntar. “No ho sé encara, per allà...”, li vaig assenyalar el lloc on eren l’home i el bosquet amb els cavallets i la taula, però ja no hi havia res d’això. En lloc seu, només un prat immens que es perdia en la llunyania. “Bé”, vaig dir, confosa, “era allà mateix”. “Ho entenc”, contestà ell, “suposo que és dins el quadre de guix”.

Vaig fer aixecar el grup de taula i vam dirigir-nos a l’última parada: *The Shard*, una confiteria del barri de Belgràvia que presumeix de ser la més antiga de Londres i on Travers anava sovint.

El trajecte fins a Belgràvia, el vam fer gairebé en silenci. Crec que tots estàvem cansats, i jo en especial em trobava completament exhausta. En Víctor tampoc no parlava. En part tenia ganes d'acabar ja la ruta, però per altra banda hi havia alguna cosa, com una malenconia profunda que em feia no voler marxar d'allà.

Finalment vam arribar a *The Shard*, una de les confiteries més antigues de Londres, primer oberta al barri del Soho i després a Belgràvia, un barri senyorial de cases victorianes entre jardins privats. Els biògrafs de Pamela Travers expliquen que aquí li agradava comprar dolços, en especial *scones* (una mena de panets farcits de confitura) i crema de Devonshire.

“Em pregunto per a qui devia comprar aquestes postres tan bones”, em digué en Víctor quan vaig acabar l'explicació al grup. “Sembla que era una dona molt solitària”, em va contar. Però abans que em pogués explicar més coses, es va obrir una porta i va entrar una senyora diminuta. “Mira!”, cridà en Víctor. “És la senyora Corry, la mestressa de la botiga”. “Qui?” vaig preguntar. Però ja no hi havia temps. La petitíssima senyora es va dirigir cap al taulell per la part de dins i va començar a endreçar els pastissos que hi havia. Després va agafar una safata buida ocupada només per una blonda blanca i la va treure d'on

era. Es va situar al davant, va estendre els dits, sorprenentment llargs per a les seves petites mans, i va començar a trencar-se'ls. En el lloc del dit trencat, li'n creixia un altre, que ella també anava disposant a la safata amb delicadesa. En el moment que tocaven la safata, ja no tenien la forma de dit, sinó de barreta. “Són de diferents gustos”, m'explicà en Víctor. “Menta, maduixa, gíngebre...”. “I ella no sap mai de quin gust és abans no es trenca”.

Quan la safata va ser plena, la senyora Corry va anar cap a un grup de pastissos de sucre, tots amb una estrella daurada a sobre, i les va arrengrar perquè quedessin més ben col·locades. Després va sortir per on havia entrat. En Víctor es va dirigir cap al taulell (on les dependentes no semblaven haver-se fixat en la seva mestressa), i va comprar dos pastissos de sucre, un per a ell i un per a mi. “Aquesta nit, la senyora Corry i les seves filles vindran a buscar les estrelles de paper daurat. Les necessiten per enganxar-les al cel, amb cola”, em va explicar. “Com vols dir enganxar-les al cel?”. “Doncs això que dic. Les estrelles del cel són les mateixes estrelles dels pastissos de sucre.”. Vaig pensar uns segons sobre el tema. “Aleshores”, vaig dir, “vols dir que les estrelles del cel són de paper? O que aquest paper daurat està fet d'estrelles?”. “Curiós”, va riure en Víctor, “és la mateixa pregunta que es van fer en Michael i la Jane”.

Quan tot el grup havia fet les seves compres de pastissos i pastes de te, va arribar l'hora de tornar al punt de partida, el número 50 d'Smith Street, la casa de Pamela Travers, per donar per tancada la ruta i tornar, des d'allà, cap a l'aeroport.

Vam entrar a la casa atropelladament, cansadíssims. Jo arrossegava un cansament que ja no sabia si era físic o mental, i amb un estat d'ànim més de confusió que de cap altra cosa. Vaig deixar el grup al vestíbul de la casa perquè agafessin les bosses i estris que hi havien deixat abans i vaig pujar corrents al pis de dalt, als dormitoris. No tenia gaire clar què hi esperava trobar, però si feia unes quantes hores hi havia sentit les rialles d'uns infants, potser ara hi sentiria o veuria més coses. Bé, la primera cosa que vaig veure va ser un paraigua a la habitació de Travers. Negre, llarg i elegant, amb el mànec amb forma de cap de papagai. Juraria que abans no hi era. Vaig assenyalar-lo a en Víctor, que havia pujat darrere meu. “És d'ella. És de la Mary. Ha estat aquí”, va murmurar.

Vam córrer cap al dormitori on havia sentit els bessons, però aquesta vegada el silenci era total. Vaig mirar cap a la finestra per si hi havia la graula, però no es veia res, només les teulades de la ciutat de Londres en un vespre cada vegada més fosc i fred. De sobte, entre el silenci, vam sentir com una brisa que es feia vent, i les fulles dels cirerers del carrer es van moure, primer amb suavitat i després amb més força. “Ho pots sentir”?, em preguntà en Víctor en veu baixa. “És el vent de l’Oest. La Mary se’n va”. Vam romandre uns minuts allà, o potser van ser hores, o potser segons. El vent bufava i bufava fins que es va aturar. Les branques dels cirerers ja no es movien, i l’aire era un aire quiet un altre cop. Vam anar cap el dormitori de la Pamela: el paraigua no hi era. Vam baixar al vestíbul, vam recollir les nostres coses i ens vam dirigir cap a l’aeroport.

He pensat durant molt de temps en aquell viatge i tot el que va passar. De vegades em sembla que tot és un gran misteri, i, d’altres, que és quelcom més simple: el món de Mary Poppins

no és sinó l'univers dels contes, unes narracions que potser de vegades interactuen amb nosaltres encreuant-nos en una altra realitat. Només sé que hi ha coses que mai no oblidaré: les rialles dels infants amb la graula, els pastissos de maduixa i el te bullent al parc, els animals del zoo passejant sota la lluna plena, la Maia pujant al cel a trobar-se amb les seves germanes, i els ulls d'en Víctor il·luminats pels centelleigs del vestit blau de l'estrella. I algunes nits, al llit, en els minuts de vigília que precedeixen la son, quan el món es veu més clar, em quedo pensant en allò que es preguntaven la Jane i en Michael: Són les estrelles paper daurat o és el paper daurat estrelles? I m'adormo sense haver esbrinat la resposta.

Agraïm a les persones relacionades a continuació que amb les seves aportacions hagin fet possible l'edició d'aquest llibret:

AAbel Julien i Vila	Jordi Puig i Panella
Alfred Quintana i Garrido	Jordi Xarles i Jubany
Anna Fité i Pons	Josep Bermúdez i Guillamon
Assumpta Triadó i Aymerich	Josep Jubany i Itxart
Carla Mulet i Matas	Josep Martín i Barbena
Caterina Solà i Ramoneda	Llorenç Soldevila i Balart
Cinta Jubany i Mulet	Lluïsa Esteve i Boada
Coral Saleta i Manté	Marga Franco i Casamitjana
Cristina Valls i Solé	Margarida Colomer i Rovira
Diana González i Lorente	Maria Jubany i Torner
Dolors Serra i Lesan	Maria Majó i Clavell
Elena Itxart i Escorsa	Mercè Monserrat i Bartra
Elvira Carrió i Arumí	Miquel Torner i Roca
Ester Làzaro i Prat	Miquel Àngel Genestar i Pujana
Esteve Guardiola i Bufí	Montserrat Jubany i Itxart
Família Punsola Vidal	Montserrat Xarles i Jubany
Francesc Girbau i Cucurell	Núria Manté i Bartra
Gemma Xarles i Jubany	Núria Ribas i Martí
Heura Gil i Làzaro	Pol Jubany i Itxart
Isabel Gadea i Valera	Rebecca Fradera i Jubany
Ivan Bladé i Ripoll	Rita Jubany i Itxart
Joan Aliberas i Maymí	Rocío Martín i Sánchez
Joan Jubany i Itxart	Roger Fradera i Jubany
Joan Jubany i Lorente	Soledad Sánchez i Escobar
Joan Jubany i Mulet	Toni Cantó i Vera
Joaquim Barbena i Martínez	Toni Làzaro i Prat
Jordi Fradera i Noè	

Aquesta obra ha estat editada per
l'Associació cultural Helena Jubany
gràcies al conveni amb
la **Direcció de Cultura de l'Ajuntament de Mataró**
i les aportacions dels membres de l'associació i altres persones.

S'ha distribuït gratuïtament amb el **diari Ara**
el dia 27 de desembre de 2019.

associació
**helena
jubany
i lorente**

Enamorada de la lectura des de l'adolescència, l'**Helena Jubany** visqué a l'entorn del llibre com a periodista, llibretera, contertuliana, autora de recensions, correctora, bibliotecària, contacontes... i darrerament esbrossava il·lusionada el camí de la producció pròpia amb relats curts. Però aquest moment dolç de la seva vida i la seva vocació literària van ser estroncades la matinada del 2 de desembre de 2001, en què fou assassinada, a l'edat de 27 anys. Els qui la van matar, avui encara són al carrer.

L'**Associació cultural Helena Jubany i Lorente**, creada per familiars, amics i companys de l'Helena, vol mantenir encesa la flama del seu record i prendre el relleu de la seva il·lusió per la creació literària i la narració oral.

Amb aquesta finalitat, l'associació ha instituit el **Premi Helena Jubany** de narració curta o recull de contes per a ser explicats, que es convoca cada any el 27 de febrer, data del naixement de l'Helena, i es lliura el 2 de desembre, data de la seva mort.

+info a <http://helena.jubany.cat>

2019

XII Premi Helena Jubany 🏆
de narració curta o recull de contes ✍️
per a ser explicats 🗨️ 👂 😊

2019 📝

Heu fet mai cap ruta literària? Ara estan en voga i se'n fan moltes, tant per a la gent del país com, sobretot, per als turistes. Doncs aquest relat us transportarà a Londres i us immergirà en l'univers d'una autora que potser no us sonarà, **Pamela Travers**, i en el del seu llibre més famós, sobre el qual s'ha fet més d'una pel·lícula, que ben segur que coneixeu, **Mary Poppins**. En aquesta ruta, un passeig amb cinc aturades, passen coses tan sensacionals com en el llibre i la guia us les explica totes amb força gràcia i sentit de l'humor a través d'un relat, **Paper d'estrelles**, que barreja realitat i ficció, i que entusiasma. No us el perdeu.

El **premi Helena Jubany** ha estat creat per mantenir viu el record de l'Helena encomanant el seu gust per la lectura, la creació literària i la narració oral. Està dotat amb 3.000 euros i la publicació de l'obra guanyadora amb el **diari Ara**.

L'Helena va ser assassinada el dia 2 de desembre de 2001 a Sabadell i tant la policia com la judicatura han desistit d'aclarir els fets i identificar els autors de la seva mort.

+ info: <http://helena.jubany.cat> 📝

